

μαζήλαται τῆς πόλεως, ζητοῦντες ἕκαστος νὰ πληρωθῇ τὸ ἐνοίκιον ἐνὸς δρόμου τῆς ἀμαξίης του. Ὁ ὑπῆρέτης εἰς δὴ ἐφάνησαν ὄλως παράλογοι αἱ ἀπαιτήσεις τῶν ἀμαξηλατῶν, ἠθέλησε νὰ τοὺς ἀποπέμψῃ· ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐπέμενον, ὥστε ἐδέησε νὰ ἐρωτηθῇ ὁ Δυμᾶς, ὅστις διεκήρυξεν ὅτι δὲν ὀφείλει εἰς κανένα τίποτε. Ἀλλὰ τότε εἰς τῶν ἀμαξηλατῶν ἐξήγησεν ὅτι ἐκ τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς προτεράϊας δὲν τοῦ ἐπλήρωσε τις τὸν δρόμον τοῦ ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου μέχρι τῆς ἐπαύλεως, εἰπὼν εἰς αὐτὸν νὰ ἔλθῃ τὴν ἐπαύριον νὰ ζητήσῃ τὴν τιμὴν ἀπὸ τὸν οἰκοδεσπότην. Τὸ παράδειγμα δ' αὐτοῦ, ὡς ἐκ συνθήματος, ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν προσκεκλημένων, καὶ ἰδοὺ πᾶς συνέβη ὅτι εἰκοσιπέντε ἀμαξηλάται ἤρχοντο νῦν νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Δυμᾶ τὸ ἀντίτιμον εἰκοσιπέντε δρόμων τῶν ἀμαξῶν των. Ἠναγκάσθη νὰ τοὺς πληρώσῃ, συστήσας μόνον εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ μεταφέρῃσι τοῦ λοιποῦ ἐπὶ πιστώσει τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Μία τῶν ἀφορμῶν, αἵτινες ἐπέφερον ἐν τέλει τὴν πτωχείαν τοῦ Δυμᾶ, ὑπῆρξεν ἡ ἔπαυλις τοῦ Μαρτεχρίστο, ἣν εἶχε καταστήσει πραγματικὸν πτωχοκομεῖον. Ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐλευθεριότης καὶ ἡ φιλοξενία πρὸς τὰ ζῶα ἠσχοῦντο ἐνταῦθα ἐλευθέρως καὶ ἀπειδῶς ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἐσπέρας.

Ὅλοι οἱ ἀδέσποτοι κύνες εὗρισκον τροφήν εἰς τὸ Μαρτεχρίστο· οἱ πλεῖστοι δ' αὐτῶν ἔμενον διὰ πάντα εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡμέραν τινὰ ὀκηπουρὸς τῆς ἐπαύλεως, Μιχάλης τὸ ὄνομα, πλησιάζει τὸν Δυμᾶν μετὰ τρόπου ὥσει εἶχε σπουδαῖόν τι νὰ τῷ ἀνακωινώσῃ.

— Κύριε, λέγει, εἰξεύρετε πόσους σκύλους ἔχετε εἰς τὸ σπῆτι;

— Ὅχι, Μιχάλη, ἀποκρίνεται ὁ Δυμᾶς.

— Λοιπὸν μάθετε ὅτι εἶνε δεκατρεῖς ὄλοι.

— Κακὸς ἀριθμὸς, Μιχάλη.

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου, κύριε.

— Ἀλλὰ περὶ τίνος λοιποῦ πρόκειται;

— Νὰ, ὅτι τὰ μαυδρόσκυλα αὐτὰ θέλουν κάθε ἡμέρα ἓνα βόδι· γιὰ νὰ φάνε. Καὶ γιὰ τοῦτο ἤλθα νὰ σὰς πῶ νὰ μ' ἀφήσετε νὰ πάρω ἓνα καμταίκι νὰ τοὺς δώσω ἓνα κυνηγητό.

— Μιχάλη, λέγει τότε ὁ μυθιστοριογράφος, μάθε ὅτι ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ ὑποφέρῃ τινὰ βάρη, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλονται εἰς αὐτὸν εἴτε ὡς ἐκ τοῦ τόπου ὅπου κατοικεῖ, εἴτε ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς θέσεως, ἢ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ οἱ σκύλοι εὗρισκονται εἰς τὸ σπῆτι, ἀφῆσέ τους, ἀδελφὲ, νὰ μένουν ὅπου εὗρέθησαν. Ἐνοιά σου, καὶ τὰ σκυλιὰ βέβαια δὲν εἶνε ἐκεῖνα ποῦ θὰ

μὲ πτωχύνουν, Μιχάλη. Μόνον πρὸς τὸ συμφέρον των φρόντισε, φίλε μου, νὰ μὴν εἶνε δεκατρία.

— Λοιπὸν νὰ διώξω τὸ ἓνα, κύριε, γιὰ νὰ μένουν δώδεκα.

— Ὅχι, Μιχάλη, καλλίτερα ἀφῆσε νὰ ἔλθῃ ἀκόμη ἓνα, νὰ γείνουν δεκατέσσαρα!

z*.

ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΜΥΛΩΝ

Οἱ πρῶτοι μύλοι ἦσαν οἱ διὰ τῶν χειρῶν στρεφόμενοι. Εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ Ἀραβίαν, εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ αὐτὴν τὴν Ἑλλάδα αἱ νεκνίδες ἔστρεφον τοὺς χειρομύλους. Εἰς τὴν Μέκκην δείκνυται ἀκόμη σπήλαιον ἐντὸς ὠραίας οἰκίας, ἔνθα κατὰ παράδοσιν ἡ Φατμε, ἡ θυγάτηρ τοῦ Μωάμεθ καὶ σύζυγος τοῦ Ἀλῆ, ἤλαθε διὰ τῶν βραχιόνων τῆς. Αἱ γυναῖκες τῶν Ἀραβῶν ἔτι καὶ σήμερον ἐνασχολοῦνται εἰς τὸ ἐπίπνον τοῦτο ἔργον. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ υἱοῦ τοῦ Κλόβις ἡ ἀγία Ῥαδεγόνδη, ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας, ἤλαθεν ἡ ἰδίᾳ σίτον, ὃν κατηνάλισκε κατὰ τὰς νηστείας. Ἡ ἐφευρέσις τῶν ὑδρομύλων ἀποδίδεται τῷ Μιθριδάτῃ· βέβαιον δὲ εἶνε ὅτι ὑπῆρχον κατὰ τὴν ἐποχὴν του. Ἀντίπατρος ὁ Θεσσαλονικεὺς γράφει περὶ μύλων ὠραίους τινὰς στίχους ὡς ἐξῆς: «Σεῖς γυναῖκες, τὰς ὁποίας μετχειρίζετό τις μέχρι σήμερον πρὸς περιστροφὴν τῶν μύλων, ἀφήσατε τοῦ λοιποῦ ἡσυχους τοὺς βραχιονὰς σας καὶ ἀναπαύεσθε ἀνευ θορύβου. Δὲν θὰ σας ἀναγγείλωσι πλέον τὰ πτηνὰ διὰ τῶν ἁσμάτων των τὴν ἔλευσιν τῆς πρῶτας. Ἡ Δημήτηρ διέταξε τὰς Νηρηίδας νὰ ἀναλάβωσι τὰ ἔργα σας. Αἱ Νηρηίδες ὑπακούσασαι στρέφουσι μετὰ ταχύτητος τὴν βαρεῖαν μυλόπετραν».

K.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πλούσιος Σ. ἠρώτα προχθὲς τὸν λογίον Κ...

— Διατί συχνότατα βλέπομεν τοὺς λογίους νὰ ἔρχωνται πρὸς τοὺς πλουσίους, καὶ οὐδέποτε τοὺς πλουσίους πρὸς τοὺς λογίους;

— Διότι, ἀπήνητησεν ὁ Κ..., ὁ λογίος γνωρίζει τὴν ἀξίαν τοῦ πλοῦτου, ἐνῶ ὁ πλούσιος ἀγνοεῖ τὴν ἀξίαν τῆς παιδείας.

* *

Ἐνός, ὃν πολλάκις ἐλήστευσαν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐφοβεῖτο νὰ ἐξέλθῃ πλέον τῆς οἰκίας του. Εἰς φίλος του